

Utazzunk együtt!

Péntek este van, vásárolni megyünk. Heti nagybevásárlás.

A kiskocsinkkal kilépünk a nedves, hűvös utcára, ahol az ősz kezdi csúnyább arcát mutatni Párizsban. Igaz, hogy először „beszökik”, alig venni észre, még sárgán lombosak a fák, még átmelegít a napfény, olyan biztató, olyan vigasztaló. Aztán egyszer csak jönnek a jelek, hogy hamarosan vége lesz ennek is, s megtelepszik az a hosszú és hideg, az a kimerítő tortúra, a tél.

Szóval, kis bevásárlókocsi. Ez alap, ez mindenkinek van. Nem cipekedünk. A miénk kicsit viseltes, több ízben széttörött, de van, és még segít. A környéken öreg-fiatal ilyenmel jár mifelénk (a gyerekeknek húzható iskolatáska-változata van). Főképp azért hasznos, mert dimbes-dombos a „quartier”, a negyed. A huszadik kerület, a *Belleville*. Régen nem volt a főváros része ez a hely, kicsit hasonló a történet, mint Óbudáé, talán... Most egy hihetetlen vegyes lakosságú külső kerület. Kedvelem: olyan eredeti.

Mászunk tehát, és ereszkedünk a tekergős utcákon, ami nem tesz jót a derekamnak... Lépcsőzünk is. Kicsit a budai várnegyedre is hasonlít a környék. Persze nem annyira, mint a Montmartre. A lépcsők nekem mindig a budai Ponty utcát juttatják az eszembe. *Igazi kocsi*, úgy értem, autó híján jelentős időt töltünk a buszmegállóban, errefelé ugyanis hihetetlenül ritkán járnak a buszaink... A belvárosban nem nagyon tudom, mi a helyzet, de az biztos, hogy Párizsban közlekedni egyedül a metróval érdemes. Tizen-akárhány vonal van, egész föld alatti világ: hosszú folyosók, lépcsők, és újabb folyosók, lépcsők... Mégis megéri, mert pillanatok alatt ott vagyunk, ahol szeretnénk. A legközelebbi bevásárlóközpontba vezető utunkhoz azonban elég nekünk a busz. Várunk tehát tizenperceket.

Hogy miért járunk pont oda vásárolni? Ó, kipróbáltunk már mindent. Nem ez a legolcsóbb, de tűrhető áron jó árut kapunk. Nem mondom a hely nevét, de egy francia áruházlánc, és otthon is van belőle. Itt az az érdekes, hogy francia szót alig hallani... Külváros lévén legtöbbször a lengyel és a kínai, mert ők itt élnek, üzleteket nyitnak, vagy dolgoznak.

Horváth Barbara zongoraművész 2005 óta él Párizsban. Itt képzelettel a jövőjét, tele van tervekkel. Első írásai az *Amaro Drom*-ban jelentek meg. Azóta a *Hangszer és Zene* című lapban is publikált. Vágya egy novelláskötet megjelentetése.

Belleville egyébként jelentős kínai negyed. Hétvégenként ízléstelenül feldíszített hatalmas limuzinokkal vonulnak az esküvős menetek. Nevetünk rajtuk. Képzeljének el egy tűzfalat tele kézzel írt kínai betűs hirdetéssel! Egyedi, főleg egy európai fővárosban. Persze nem ők az egyetlen bevándorló nép. Mint előbb írtam, hihetetlenül vegyes a lakosság, és ez a belvárosban is igaz. Mindenki összekeveredett mindenkivel, főként a rengeteg afrikai miatt. A külvárosban azonban mindez szembetűnőbb a szegénység miatt. A fekete nők nagy része még ilyenkor is strandpapucsban jár... Valószínűleg, eddig nem ismerték a telet, vagy már itt születtek, de még mindig nem jutottak el odáig, hogy... Olyan szomorú ez. Ez a nagyváros *másik* arca, amiről soha senki nem beszél, nem ír. Én legalábbis mindig csak arról a Párizsról hallottam, ahol minden csillog-villog...

Létezik persze az is. A *bobok* világa. A gazdagságban nevelkedett fehér inges, nyakuk köré sálát tekerő intellektuelek közege. Hihetetlen készséggel váltogatják méregdrága márkás szemüveg-kereteiket, és vörösborral a kezükben ismerhetők fel hétvége felé. Manikűrözött kezű csuda ápoltságú férfiak s magukra nem adó nők. Sápadt kis lánykák, a hajuk, mintha a zuhany alól léptek volna ki (a belvárosban a fekete nők sokkal ápoltabbak a fehéreknél). Kopott farmerekben, tornacipőkben, szintelen ruhákban, amikről tudjuk, hogy bár semmi látszata, olyan drágák voltak, hogy az árukat hallván csak nevetni lehet...! Ott vannak még aztán az ékszerektől roskadozó öreg nénik a belvárosi éttermek üvegei mögött, a közélet tehetségtelen úrgazdag szereplői és a nagynevű színészek, művészek is... Mindez szintén valóság, egy városban élünk velük.

Természetesen nem mindenki sznob és itt sem minden üresen csillogó azért. Van valami, amiért az ember idejön és maradni akar. Ezt egyfajta nyitottságnak nevezem. Lehetőség! A *minden-lehetséges* világa. A kultúra uralma, a művészet hazája. Valami időtlen történelmi érték.

A parkok, a kertek, az arab pékek *baguett*-je, az *élni tudás*, a kávézókat terasza, a virágosok kirakata, a Szajnapart, a sugárutak...

Megjön a busz, és felszállunk. Tömeg, tülekedés, méltatlankodás. Akár Pesten, a hetesen. Keresem a fekete kislány tekintetét. Olyan szép! Mint az arab nő is a fátyla alatt... Fáradtak, sietnek. Akár otthon.

A Kedvesem megsimogatja az arcom, érzi, hogy elgondolkodtam.

Mit tudnak ezek az emberek arról, aki én vagyok? Budapest és Bukarest nevét is összekeverik. Mi jelent nekik az, hogy *cigány*?

El *kell* mondanom nekik.

Egy feliratra téved a tekintetem: „*A buszon gyakoroljuk az együtt utazás művészetét!*” Elmosolyodom. Arra gondolok, az volt az álmom, hogy itt éljek, és most, tessék. Hazafelé a Parc Belleville kilátójából megint látni fogom az Eiffel-tornyot, amint esti fényében pompázik. Hát, utazzunk együtt, éljük át közösen ezt az utazást! Annyi mindent szeretnék még mesélni.

Párizs, 2006. november 24.

Horváth Barbara

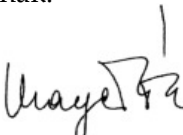
Kedves Barátunk!

Köszönjük, hogy a Filantróp Társaság Barátság Egyesületének, mely a **Barátság** című folyóirat kiadója, juttatta személyi jövedelemadójának 1%-át: 87 306 Ft-ot. A pénzt a lap megjelenítésére fordítottuk. Kérjük, gondoljon ránk ismét, amikor 2006. évi személyi jövedelemadójának 1 százalékáról rendelkezik és kedvezményezettként a Filantróp Társaság Barátság Egyesülete adószámát:

18037511-1-43

tüntesse fel. Zárt borítékban, adóbevallásával együtt küldje meg az Adóhivatalnak. Fontos, hogy Ön a borítékon megadja nevét, lakcímét és adóazonosító jelét is.

Köszönettel és tisztelettel:

Mayer Éva
elnök